

Τῷ Ὁσιολογιωτάτῳ Ἀρχιμανδρίτῃ κυρίῳ Ἀρσενίῳ Μάϊπα, Ἡγουμένῳ τῆς Ἱερᾶς Πατριαρχικῆς καὶ Σταυροπηγιακῆς Μονῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Μολυβδοσκεπάστου Κονίτσης, τέκνῳ τῆς ἡμῶν Μετριότητος ἐν Κυρίῳ ἀγαπητῷ, χάριν καὶ εἰρήνην παρὰ Θεοῦ.

Συμμετέχοντες ἐν πνεύματι εἰς τὴν θεομητορικὴν πανήγυριν τῆς καθ' ὑμᾶς Ἱερᾶς Μονῆς, μεταφέροντες πρὸς τὴν Ἀδελφότητα καὶ πρὸς τοὺς εὐλαβεῖς προσκυνητάς τὴν εὐλογίαν τῆς Μητρός Κωνσταντινουπολίτιδος Ἐκκλησίας καὶ ἀπευθύνομεν πρὸς πάντας ὑμᾶς ἐγκάρδιον Πατριαρχικὸν χαιρετισμόν.

Ἡ πορεία τῆς Ἐκκλησίας ἐν τῷ κόσμῳ ποτέ δέν ὑπῆρξεν εἰδυλλιακὴ, καθὼς δέν ἦτο ἐξωϊστορικὴ καὶ ἄσαρκος. Ὁ λαὸς τοῦ Θεοῦ πορεύεται πρὸς τὴν οὐράνιον Βασιλείαν τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἐν τῇ ἱστορίᾳ καὶ δι' αὐτῆς, χωρὶς νὰ ταυτίζεται μὲ τὴν ἱστορίαν, ἀλλὰ συμβάλλων εἰς τὴν κατὰ Χριστὸν μεταμόρφωσίν της, ἀκολουθῶν τοὺς λόγους τοῦ Κυρίου καὶ κρατυνόμενος ὑπ' αὐτῶν: «Θαρσεῖτε, ἐγὼ νενίκηκα τὸν κόσμον» (Ἰωάν. 1στ', 33).

Τὴν ἐσχατολογικὴν κατεύθυνσιν καὶ ὁρμὴν τῆς ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς ἐνσαρκώνει καὶ ἐκφράζει ὁ Ὁρθόδοξος μοναχισμός. Στέφανος τῶν ἀσκητικῶν ἀγώνων τῶν μοναστῶν, τῆς ταπεινοφροσύνης καὶ τῆς ὑπακοῆς, τῆς ἐγκρατείας καὶ τῆς ἀδιαλείπτου προσευχῆς, τῆς ὀλικῆς προσφορᾶς καὶ ἀφιερώσεως τοῦ ἑαυτοῦ εἰς τὸν Θεόν καὶ τῆς ἐκκοπῆς τοῦ ἰδίου θελήματος εἶναι τό «Ἐλθέτω ἡ Βασιλεία Σου». Ἡ στροφή πρὸς τὴν ἐρχομένην Βασιλείαν ὄχι μόνον δέν ὀδηγεῖ εἰς ἐσωστρέφειαν, κλειστότητα καὶ ἀδράνειαν, ἀλλὰ συμβάλλει εἰς τὴν δημιουργίαν ὑψηλοῦ πολιτισμοῦ θεογνωσίας καὶ ἀνθρωπογνωσίας, τῶν θαυμάτων τῆς δοξολογικῆς τέχνης, τῆς ἀγιογραφίας, τῆς ὕμνογραφίας καὶ τῆς ψαλτικῆς, τῆς μικρογραφίας καὶ τῆς ναοδομίας· καὶ εἶναι πάντα ταῦτα ἔμπρακτος μαρτυρία περὶ τῆς ἀπελευθερωτικῆς δυνάμεως τῆς ἀμωμήτου ἡμῶν πίστεως, καὶ τῆς ἐν Χριστῷ ἐλευθερίας, ὅχι ὡς ἀνθρωπίνου κατορθώματος ἀλλὰ ὡς Θείας δωρεᾶς.

Ἡ λήθη αὐτῶν τῶν ζωτικῶν ἀληθειῶν ὀδηγεῖ εἰς ποικίλας συρρικνώσεις τῆς ἀνθρωπίνης υπάρξεως καὶ εἰς τὴν ὑποχώρησιν τοῦ σεβασμοῦ πρὸς τὸ ἀνθρώπινον πρόσωπον. Ὁρθῶς ἔχει λεχθῆ, ὅτι ἡ ὑποτίμησις τοῦ «μεγαλείου τῆς χριστιανικῆς ἀνθρωπολογίας» «δέν εἶναι ἀπόδειξις ταπεινοφροσύνης, ἀλλὰ οἰκτρὰ πλάνη». Εἰς τὸν τρόπον τοῦ βίου τῶν μοναστῶν ὑπάρχουν ζωτικαὶ προτάσεις πολιτισμοῦ καὶ ἀντιμετωπίσεως προβλημάτων τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς καὶ ἐν τῷ κόσμῳ.

Αὐτὸ τό μήνυμα ἐξαγγέλλει καὶ ἡ Ἱερὰ Βασιλικὴ καὶ Σταυροπηγιακὴ Μονὴ Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Μολυβδοσκεπάστου Κονίτσης ἀπὸ τῆς ιδρύσεώς της κατὰ τὸν 7^{ον} αἰῶνα. Ἡ Θεομήτωρ, μὲ τὸ Θεῖον Βρέφος εἰς τὰς ἀγκάλας της, εἶναι ἡ σύνοψις τῆς Ὁρθοδόξου καὶ ἀμωμήτου ἡμῶν πίστεως, ἡ ἐπιτομή τοῦ Εὐαγγελίου τῆς ἐν Χριστῷ ἀπολυτρώσεως τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῆς κτίσεως ὅλης. Διὰ τῆς Θεοτόκου τελεσιουργεῖται τό «αἰεὶ μυστήριον» τῆς Θείας Ἐνανθρωπήσεως, «τὸ ἀποκεκρυμμένον ἀπὸ τῶν αἰώνων καὶ τῶν γενεῶν» (Κολ. α', 26).

Ἡ θαυματουργὸς εἰκὼν τῆς Παναγίας εἰς τὴν ἱστορικὴν ὑμῶν Μονὴν ἀποτελεῖ σύμβολον ἐνότητος τῶν Ὁρθοδόξων ἐν τῇ ἀποδόσει ἀπεριορίστου

σεβασμοῦ πρὸς τό «κοινόν καταφύγιον» πάντων ἡμῶν, πρὸς τὴν «Ἀγίοπρωτον» Θεοτόκον, τὴν τιμωμένην «πρὸ πάντων καὶ μετὰ πάντων τῶν Ἀγίων». Αὐτὴ ἡ τιμὴ πρὸς τὴν Θεομήτορα δέν εἶναι ἀπλῶς μία παράδοσις τῆς εὐσεβείας τῶν Ὁρθοδόξων, ἀλλὰ ἔχει θεολογικόν βάθος καὶ ἐκκλησιολογικὴν ἀναφοράν. Τό «Ναί» τῆς νεάνιδος τῆς Ναζαρέτ εἰς τὴν φωνὴν τοῦ Ἀρχαγγέλου Γαβριὴλ σηματοδοτεῖ τὴν διάνοξιν τῆς ὁδοῦ τῆς θεώσεως εἰς τὸν ἄνθρωπον.

Ἐν τῷ πνεύματι τούτῳ, συμπανηγυρίζοντες μετὰ πάντων ὑμῶν, ἐπαινοῦμεν τὴν τέλεσιν τῶν μνημοσύνων τῶν Κτητόρων τῆς Ἱερᾶς ὑμῶν Μονῆς, Αὐτοκρατόρων Κωνσταντίνου Πωγωνάτου καὶ Ἀνδρονικοῦ Παλαιολόγου καὶ τοῦ Προηγούμενου αὐτῆς Θεοδώρου, ὧν ἡ μνήμη εἴη αἰωνία καὶ ἄληστος, ὁμοῦ μετὰ τῆς μνήμης τοῦ ἀναπαυομένου ἐν τῇ Μονῇ μακαριστοῦ Μητροπολίτου Δρυϊνουπόλεως, Πωγωνιανῆς καὶ Κονίτσης κυροῦ Σεβαστιανοῦ. Εὐχόμενοι δέ πρὸς τὴν ὑμετέραν προσφιλεῖ Ὁσιολογιότητα καὶ πρὸς σύμπασαν τὴν Ἀδελφότητα τῆς Μονῆς θεοφιλεῖ καὶ καλλίκαρπον συνέχισιν τῆς καλῆς ὑμῶν μαρτυρίας, ἐν πιστότητι ἀκλονήτῳ εἰς ὅσα παρελάβετε ὡς τιμιωτάτην καὶ τιμαλφεστάτην πατρώαν παρακαταθήκην, ἐπικαλούμεθα ἐπὶ πάντας ὑμᾶς, μεσιτεία καὶ πρεσβείαις τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας, ἧς τὴν ἔνδοξον Κοίμησιν ὀρθοδόξως τιμῶμεν καὶ γεραίρομεν, τὴν ἀφθονον χάριν καὶ τό ἄπειρον ἔλεος τοῦ ἀεὶ εὐφραينوμένου ἐπὶ τοῖς ἀσκητικοῖς ἀγῶσι τῶν μοναστῶν Αὐτοῦ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, Οὗ τό ὑπεράγιον ὄνομα εἴη εὐλογημένον καὶ δεδοξασμένον, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν!

βκς' Αὐγούστου δ'

Διάκουρος σέβ. Θεὸν εὐχόμενος β.